

RETEN I SØNDERBORG DOM

afsagt den 6. september 2021

Sag [REDACTED]

A
(advokat [REDACTED])

mod

B
(advokat Thomas Birch)

Denne afgørelse er truffet af dommer [REDACTED].

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen er anlagt den 26. november 2020.

Denne sag drejer sig om, hvorvidt sagsøgeren har krav på erstatning efter færdselsulykke den 13. november 2016, herunder spørgsmålet om årsagssammenhæng og forældelse.

Retten har udskilt spørgsmålet om forældelse til særskilt behandling og afgørelse, jf. retsplejelovens § 253, stk. 1, og stk. 2, og parterne er enige om, at afgørelse kan træffes på skriftlig grundlag.

Sagsøgeren, A har fremsat påstand, at erstatningskravet ikke er forældet, subsidiært ikke forældet i sin helhed.

Sagsøgte, B har fremsat påstand om frifindelse.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Det fremgår af sagen, at **A** den 13. november 2016 var involveret i et færdselsuheld.

Ved mail af 4. januar 2017 til **A** anerkendte **B** som skadevolderens ansvarsforsikringsselskab i henhold til færdselsloven erstatningspligten vedrørende personskaden.

Ved brev af 3. august 2017 meddelte **C** til **B** at de repræsenterede **A** efter trafikskaden den 13. november 2016.

Den 12. februar 2020 fremsendte **C** på vegne **A** en erstatningsopgørelse med de foreløbige krav til **B** og kravet, der svarer til den fremsatte påstand i stævningen, var opgjort således:

§ 1 Andre tab, foreløbig opgørelse af medicinudgifter	8.034,15 kr.
§ 2 Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste	490.228,50 kr.
§ 3 Godtgørelse for svie og smerte	80.000 kr.
I alt	<u>578.262,65 kr.</u>

B afviste i mail af 25. februar 2020 erstatningskravet, idet **B** anså forældelse for indtrådte den 4. januar 2020.

Parternes synspunkter

A har i sit processkrift om forældelse af 11. juni 2021 anført følgende:

"...

ANBRINGENDER:

Sagsøgers skade efter ulykken d. 13. november 2016 er en bløddelsskade. Prognosen for skaden er god, hvor der kun er omkring 5-10%, der får vedvarende gener, der kan berettige til erstatningskrav (varigt mén og tab af erhvervsevne), jfr. nærmere redegørelse for tilstanden i Retslægerådets årsberetning 1998/1999 og whiplashtemamøde gengivet i årsberetning 2008.

Det var derfor ikke muligt fra sagens skadestidspunktet at sige, at den ville medføre krav.

Skulle påregnelighedskriteriet være en del af gældende ret for så vidt angår forældelse, var det med andre ord ikke på tidspunktet for ulykken påregneligt, at den ville medføre krav, som fremsat under sagen. Hvorvidt sagsøger blev en af de få, der ville få vedvarende eller varige lidelser, kunne ikke siges

tidligere end omkring et år efter ulykken. Forsikringselskaberne – herunder sagsøgte – har derfor også den helt faste praksis, at de ikke tager stilling til varige erstatningskrav i en skade som denne, før der er gået et år, hvor der så indhentes en speciallægeerklæring, og først herefter sker der en vurdering. Indtil da kan og vil der ofte ske fuldstændig remittering af tilstanden (helbredelse).

Det har for sagsøger derfor ikke været påregneligt på noget tidspunkt, der ligger inden for tre år forud for sagens anlæg, at tilstanden ville medføre varige følger og krav på varigt mén og tab af erhvervsevne. Allerede derfor foreligger der ikke forældelse, enten fordi begyndelsestidspunktet er udskudt indtil det tidspunkt, hvor der har foreligget oplysninger af lægelig karakter, der vidnede om, at sagsøger var en af de få, der ville få varige følger, jfr. Forældelseslovens § 2, stk. 4, eller fordi forældelsen, selvom begyndelsestidspunktet lå forud herfor, har været suspenderet, jfr. forældelseslovens § 3, stk. 1, indtil det tidspunkt, hvor sagsøger måtte påregne/indse, at hun ville få varige følger og krav i sagen som rejst.

Derudover gør sagsøger gældende, at det er en grundlæggende betingelse, for at forældelse skal løbe, at forældelse kan afbrydes ved sagsanlæg. Et sagsanlæg kræver, at der er et forfaldent krav, der kan indtales og pådømmes. Et eventualkrav kan ikke indtales eller pådømmes. Den slette mulighed for, at der kan opstå et krav, er derfor ikke nok til, at forældelse begynder at løbe.

Spørgsmålet om erhvervsevnetab skal afgøres efter erstatningsansvarslovens §§ 5-7. Der er ikke krav på erhvervsevnetab, medmindre erhvervsevnetabet er mindst 15%. Enhver påvirkning af erhvervsevnen er derfor ikke nok til at give krav.

Efter den forældelsesretlige retspraksis, jfr. U2014.3729H, løber forældelse henholdsvis er suspenderet, indtil der er et krav, der kan indtales. Helbredsgener er ikke nok til, at forældelse af tab af erhvervsevne løber. Østre Landsret har ved dom af 27. februar 2013 i sag [redacted] (dom inkl. byretsdom fra Retten i [redacted] – vedhæftes) i øvrigt fastslået, at der skal være et krav, dvs. i relation til tab af erhvervsevne der som minimum skal være et midlertidigt krav på mindst 15% erhvervsevnetab, før kravet kan danne grundlag for en retssag og dermed danne grundlag for påbegyndt forældelse. Der kan ikke være asynkron forældelse i forhold til muligheden for at afbryde forældelse.

Sagsøger har ikke haft mulighed for at rejse et krav på mindst 15% erhvervsevnetab (det er ikke opstået) inden for mere end tre år forud for sagens anlæg.

Også af den grund er hverken krav på godtgørelse for varigt mén eller tab af erhvervsevne forældet i sagen.

...”

B har i sit processkrift om forældelse af 25. maj 2021 anført følgende:

” ...

Anbringender og indsigelser

Det gøres gældende, at sagsøgers eventuelt berettigede krav på erstatning og godtgørelse i anledning af færdselsuheldet den 13. november 2016 er forældede.

Det følger af forældelseslovens § 3, stk. 1, at forældelsesfristen er 3 år. Forældelsesfristen for samtlige krav efter erstatningsansvarsloven regnes fra skadens indtræden, jf. forældelseslovens § 2, stk. 4, jf. eksempelvis [U2013.1823H](#) og [U2021.18Ø](#). Afgørelserne slår fast, at fristen for forældelse af krav om erstatning og godtgørelse for en personskades midlertidige følger i form af tabt arbejdsfortjeneste samt svie og smerte (og for den sags skyld behandlings- og helbredelsesudgifter) begynder at løbe på tidspunktet for skadens indtræden.

Sagsøger har i denne sag rejst krav om erstatning for medicinudgifter, erstatning for tabt arbejdsfortjeneste samt godtgørelse for svie og smerte, jf. brev af 12. februar 2020 fremlagt som [bilag 12](#). Forældelsesfristen for samtlige disse krav begyndte at løbe, da skaden indtrådte den 13. november 2016, og den 3-årige forældelsesfrist udløb således den 13. november 2019.

Forældelsesfristen blev imidlertid først søgt afbrudt, da retssag blev anlagt af sagsøger den 26. november 2020.

De af sagsøger rejste krav på erstatning og godtgørelse er derfor bortfaldet som følge af forældelse i medfør af forældelseslovens § 3, stk. 1, jf. § 2, stk. 4.

Også efter forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, er de af sagsøger rejste, eventuelt berettigede krav på erstatning og godtgørelse bortfaldet som følge af indtrådt forældelse.

I relation til forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, gøres det gældende, at forældelsesfristen regnes fra sagsøgtes anerkendelse af erstatningsansvaret, hvilket skete den 4. januar 2017, jf. [bilag 14](#), på hvilket tidspunkt sagsøgte samtidig og udtrykkeligt anmodede om yderligere oplysninger til brug for opgørelse af sagsøgers eventuelt berettigede krav på erstatning og godtgørelse som følge af uheldet den 13. november 2016.

Herefter gjaldt der en absolut frist på 3 år for sagsøger til at afbryde løbende forældelsesfrister for de rejste krav på erstatning og godtgørelse, jf. forsik-

ringsaftalelovens § 29, stk. 5, 2. pkt. Afbrydelse af den absolutte frist skulle derfor være sket senest den 4. januar 2020.

Som anført blev løbende forældelsesfrister først søgt afbrudt, da retssag blev anlagt af sagsøger den 26. november 2020, på hvilket tidspunkt de af sagsøger rejste krav var bortfaldet som følge af indtrådt forældelse.

For så vidt angår angivelser om, at sagsøgers advokat var i utilregnelig uvidenhed om sagsøgtes anerkendelse af erstatningspligten og beregning af løbende forældelsesfrister, gøres det gældende, at der skal ske identifikation mellem sagsøger og sagsøgers advokat. Sagsøger kan dermed ikke i forældelsesretlig henseende støtte ret på, hvilken viden sagsøgers advokat konkret måtte have haft i relation til tidspunktet for anerkendelse af erstatningspligten. Dertil kommer, at der er tale om et færdselsuheld med objektivt ansvar, hvorfor sagsøgers advokat må have været bekendt med, at erstatningspligten anerkendes i medfør af færdselslovens regler derom.

Der henvises i den forbindelse endvidere til korrespondancen mellem sagsøgers advokat og sagsøgte om udenretlige advokatomkostninger, der ville have været formålsløs, såfremt sagsøgers advokat rent faktisk var af den opfattelse, at erstatningspligten ikke var anerkendt. Der henvises også til, at sagsøgte i mail af 31. august 2017, jf. bilag 3, anførte, at rimelige og nødvendige advokatudgifter erstattes, hvilket selvsagt ikke ville være tilfældet, såfremt erstatningspligten ikke allerede var anerkendt.

Derudover bemærkes det, at sagsøgers advokat allerede ved sin indtræden i sagen var bekendt med, at der var tale om en "*... erstatningssag efter Trafikskade den 13/11 2016*", jf. bilag 2, og at sagsøger kort derefter fik tilsendt kopi af sagens akter, jf. bilag 3.

Hertil kommer, at de af sagsøger opgjorte krav angår perioden fra november 2016 til og med januar 2020. Sagsøger har været advokatrepræsenteret siden 3. august 2017, jf. bilag 2. Sagsøgers advokat har dermed i ca. 2,5 år været bekendt med, at sagsøger muligt havde krav på erstatning og godtgørelse fra sagsøgte, uden at sagsøgers advokat har fundet anledning til at opgøre og dokumentere dette krav.

Det er korrekt, at der i perioden august 2017 til januar 2018 var korrespondance mellem sagsøgers advokat og sagsøgte om udenretlige advokatomkostninger. Efter denne korrespondance forløb mere end 2 år, før sagsøgers advokat fremsendte erstatningsopgørelse. Der er således tale om, at sagen fra sagsøgers side ikke er blevet fremmet, idet sagsøgers advokat først 2,5 år efter at have meddelt sin indtræden i sagen fremsendte erstatningsopgørelse vedrørende midlertidige poster, der kunne have været opgjort måned for måned fra

skadestidspunktet. Det er dermed ikke undskyldeligt, at sagsøger ikke har opgjort sit krav inden forældelsesfristens udløb.

Sammenfattende gøres det således i relation til forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, gældende, at forældelse indtrådte den 4. januar 2020. Sagsøgers eventuelt berettigede krav var således forældede den 12. februar 2020, da sagsøger fremsendte erstatningsopgørelse til sagsøgte, jf. bilag 12, og da retssag blev anlagt den 26. november 2020.

Hvad angår spørgsmålet om eventuel suspension af løbende forældelsesfrister grundet forhandlinger, gøres det gældende, at det påhviler sagsøger at godtgøre, at der har været forhandlet med sagsøgte om sagsøgers eventuelt berettigede krav på erstatning som følge af skaden den 13. november 2016, og at gældende forældelsesfristens indtræden som følge deraf er udskudt. Sagsøger har ikke løftet den bevisbyrde, der påhviler sagsøger i nævnte henseende.

Der har ikke været forhandlinger mellem parterne i forældelseslovens § 21, stk. 5's forstand, allerede fordi der ikke har været realitetsforhandlinger om kravet eller grundlaget for kravet, eftersom sagsøger først med brev af 12. februar 2020, jf. bilag 12, og dermed efter forældelse var indtrådt i sagen, fremsendte erstatningsopgørelse til sagsøgte.

I relation til U2018.1506H, som sagsøger har påberåbt sig, adskiller faktum i den pågældende sag sig væsentligt fra faktum i denne sag, idet der i sagen for Højesteret havde været realitetsforhandlinger om kravet. Det er ikke tilfældet i denne sag, allerede fordi kravet først blev fremsat den 12. februar 2020, hvor forældelse i sagen var indtrådt, uanset om forældelse regnes efter forældelseslovens § 3, stk. 1, jf. § 2, stk. 4, eller om forældelse regnes efter forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5.

Sagsøgers eventuelt berettigede krav var således forældet efter alle relevante bestemmelser, da sagsøger fremsendte erstatningsopgørelsen den 12. februar 2020, og da retssag blev anlagt den 26. november 2020.

..."

Rettens begrundelse og resultat

Forældelsesloven

Fristen for forældelse af krav på erstatning og godtgørelse for en personskaades midlertidige følge i form af tabt arbejdsfortjeneste, svie og smerte samt erstatning for behandlings- og helbredelsesudgifter regnes fra tidspunktet for skadens indtræden, jf. forældelseslovens § 2, stk. 4, og forældelsesfristen er 3 år, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1.

C har på vegne **A** med opgørelsen i brev af 12. februar 2020 fremsat krav om erstatning for medicinudgifter og tabt arbejdsfortjeneste samt godtgørelse for svie og smerte.

Forældelsesfristen begyndte at løbe fra tidspunktet for skadens indtræden den 13. november 2016, og den 3 årige forældelsesfrist udløb herefter den 13. november 2019. Denne sag er anlagt den 26. november 2020, og de fremsatte krav på erstatning for medicinudgifter og tabt arbejdsfortjeneste samt godtgørelse for svie og smerte var forældet inden anlæggelsen af sagen, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1, jf. § 2, stk. 4.

Forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5

B anerkendte som skadevolderens ansvarsforsikringselskab i henhold til færdselsloven ved brev af 4. januar 2017 erstatningspligten vedrørende personskaden, og ved brev af 3. august 2017 meddelte **C** til **B** at de repræsenterede **A** efter trafikuheldet den 13. november 2016, ligesom de anmodede om yderligere oplysninger til brug for sagen. Ved mail af 31. august 2017 fremsendte **B** sagens akter til **C** og bemærkede, at de erstatter **A** nødvendige og rimelige advokatombkostninger.

Det fremgår af forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 2. pkt., at hvis selskabet anerkender, at der foreligger en dækningsberettiget skade, men anmoder om yderligere oplysninger med henblik på opgørelse af kravets størrelse, indtræder forældelse 3 år efter selskabets meddelelse herom.

Retten finder, at forældelsesfristen efter forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, skal regnes fra den 4. januar 2017, hvor **B** anerkendte erstatningspligten, og den 3 årige forældelsesfrist udløb derfor den 4. januar 2020.

C fremsendte den 12. februar 2020 på vegne **A** en erstatningsopgørelse med de foreløbige krav til **B** og på det tidspunkt var forældelsen efter forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 2. pkt. indtrådt.

Suspension

Efter bevisførelsen er det ikke af **A** godtgjort, at der mellem parterne har været realitetsforhandlinger om det eventuelle berettigede erstatningskrav som følge af personskaden den 13. november 2016, inden det foreløbige erstatningskrav blev fremsat den 12. februar 2020 over for **B** og det

er derfor ikke godtgjort, at der er sket suspension af de løbende forældelsesfrister efter forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 1. pkt.

Retten finder herefter godtgjort, at det af **A** fremsatte erstatningskrav er forældet, da den foreløbige opgørelse over erstatningskravet først er fremsat over for **B** den 12. februar 2020, og retssagen blev anlagt den 26. november 2020, hvor forældelsen var indtrådt både efter forældelseslovens § 3, stk. 1, jf. § 2, stk. 4, og forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5.

A har ikke under retssagen fremsat påstand om eventuelt krav på erhvervsevnetab eller varigt mén, og der er allerede derfor ikke grundlag for at tage den subsidiære påstand om, at sagen ikke i sin helhed er forældet, til følge.

B 's frifindelsespåstand tages derfor til følge.

Sagsomkostningerne er fastsat til dækning af den vindende parts advokatudgift med 20.000,00 kr. inklusive moms. **B** er ikke momsregistreret.

Retten har fastsat salæret ud fra de vejledende takster for civile proceduresager, idet der er lagt vægt på sagens værdi, sagens karakter og kompleksitet samt at sagen er afsluttet på skriftligt grundlag i sagsforberedelsens indledende stadie.

THI KENDES FOR RET:

Sagsøgte, **B** frifindes.

Sagsøgeren, **A** skal til **B** betale sagsomkostninger med 20.000,00 kr.

Beløbene skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.